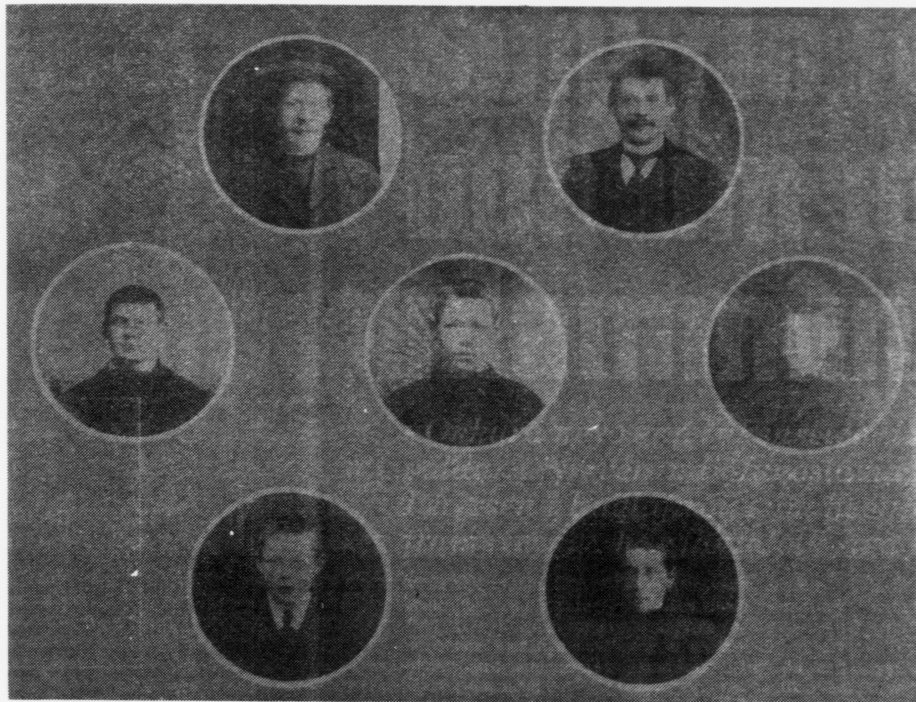

EITT 80 ÁRA MINNI:

Manningin á Jarnbardi: Í miðjuni Símun hjá Símun Júst og ovast til vinstri Jógvan á Geilini. Hesir báðir bjargaðust. Hinir fórust allir, teir eru roknaðir við sólini ovast úr hogra horni: Ólavur á Geilini, Jóan Jákup hjá Símun Júst, Niels í Gulaksstovu, Hans Jákup hjá Símun Júst og Hans Pauli í Geilini.

**Orð Jóannes Hansen
- við stuðuli frá
Jukim Olsen**

Sjey stríddust fyrri lívinum - tveir vórðu bjargaðir

Henda frágreiðingin um, hvussu tað gekk fyrri seg, tá teir fóru at seta og leita eftir línuni, er bygd á tað, Edvard í Svinoy (hann átti triggjar brøður við Jarnbardi) greiðir frá í bókini Minniligar hendingar og á tað, sum Jógvan á Geilini segði frá, tá Niels Juel Arge stakk inn á gólvið hjá honum fyrri meira enn 30 árum síðani (samrøðan varð endursend fyrri einum fimm árum síðani).

Tað var so mikið í sjónum, at teir á Jarnbardi ikki

hildu tað vera ráðiligt at seta sær báðar línur. Hann var eystan í ættini, og tað vóru eystfalls kyrrindir. Tá ið norðurrákið kemur og tað rekur í vindi, gevur tað so ringan sjógv. Teir leitaðu eftir línuni, sum stóð eftir, men tað var tjúkleitt, so teir sóu ikki kikin. Sum teir leitaðu komu teir fram á ókendan bát, sum lá og dró línú. Jógvan helt seinni fyrri, at tað kundi væl vera, at báturin lá og dró teirra línú, men so langt hugsaðu teir ikki.

Teir fóru at sigla til lands, og teir sigldu í vestan. Hetta gjørdur teir fyrri ikki at koma ov nær landinum. Tað rekur skjótari norður nærri landinum, og teir vildu ikki koma í óslætta fyrri Fuglbergi. Við at halda seg longri úti á vórðu kyrrindi suður eftir.

Tá teir vóru staddir inni norðuri í Miðhavinum, einar 3-4 fjórðingar úr landi, síggja teir ein trolara koma við fullari ferð beint ímóti teimum. Trolarin sigldi í landnyrðing ella landnyrð-

ingeystan, tað vil siga, at báturin og trolarin stovdu næstan beint móti hvørjum øðrum. Teir hildu, at hann mundi ætla sær at praia, men hann tók ikki frá, og tá ið teir snaraðu bátinum nærri landinum, so snaraði trolarn sama veg, og tí mátti bera saman.

Tá tað brast, lógu teir í út-nyrðing ella út-nyrðingvestan. Trolarin hevði siglt í landnyrðing ella landnyrðingeystan, so hann hevði snarað nógv fyrri at raka á Jarnbard.

Teir reistu seg allir í bátinum og gjørdur eitt gallróp, men ov seint var. Stoyt-urin var so harður, at báturin kvettist av um rongina, og menninir vórðu tveittir fyrri borð. Tá tað stoyti vóru teir so mikið innarlaga, at Stapaglopplið akkurát var opið, og Dragin lá við Eysturhøvda.

Ein av beiggjunum á Geilini, Hans Pauli, stýrði, og hann sást ikki aftur. Allir hinir komu aftur á kjølín, men báturin megnaði ikki at bera teimum og fór runt aftur. Tá kom bara Símun úti á Váli á kjølín. Hann greiddi frá, at meðan hann stríddist fyrri lívinum tók ein tvørtur um hann undir sjónum. Hann helt tað mundi vera Hans Jákup beiggi hansara. Tá var nær við, at Símun fírst sjálvur.

Jógvan greiddi frá, at

hann sá beiggja sín, Ólav, koma upp dygst við, har hann var. Teir vóru serliga góðir brøður, og Jógvan royndi at hjálpa honum, men tá hoyrði hann hann rópa í tí hann sakk: – Jesus, í hendur tínar gevi eg anda mín!

Tá var Jógvan so lúgv-aður, at hann var við at søkka sjálvur. Tað eydnaðist Símun at fáa í hárið á honum, og hann helt høvdu inum uppi til bretarnir langt um leingi høvdu fingið sett bát út av trolaranum og komu teimum til hjálpar.

Tað tókust fyrri svínoring-unum, at eingin á trolaranum vamaðist nakað fyrr enn tað stoyti, og fyrri bátsmenninar kendist tíðin ógvuliga long til teir høvdu fingið jolluna út og komu teimum til hjálpar.

Ringur standur heima við hús

Tá Olearia, soleiðis æt trolarin úr Grimsby, hevði fingið teir báðar umborð, stovdu teir á Svinoyarvík. Serliga Jógvan var stak illa komin.

Edvard í Svinoy greiðir soleiðis frá: Vit vóru í skúla (pápi hansara Símun Júst var lærari), og bráðliga kemur ein trolari við fullari ferð og stevnir inn á Svinoyarvík. Fyrsta hann kemur undan Nesinum, fór hann at yla, og hann ýldi allan vegin

inneftir, til hann tók frá uttan fyrri lendingina. Vit skiltu øll, at nakað álvar-samt var áfátt. Menn fóru um borð at vita, og eina løtu seinni sóu vit teir koma í land aftur. Ein teirra segnaði niður á helluna, sum hann græt.

Eg minnst, hvussu omma lá niður á beinkin og græt. Triggjar beiggjar mínir vóru við bátinum, og tveir fórust: Hans Jákup, 18 ár, og Jóan Jákup, 16 ár.

At smeyturin var dyggur er einki at ivast í. Símun Júst, lærarin og keypmáðurin, sum misti tveir dreingir, fekk rættiligt afturstíg, og hann kom ongantið rættiliga fyrri seg aftur. Hann bleiv ongantið lærari aftur. Eina tíð var hann á Sanatorinum í Hoydølum, men hann kom út aftur til Svinoyar og livdi til 1937, men hann gjørdist ongantið sami maður eftir vanlukkuna í 1912.

Ein dugdi eingilskt

Tá í tíðini mundi tað vera langt millum føroyingar-nar, sum kláruðu seg í eingilskum. Um hetta mundið var ein maður í Svinoy og ferðaðist, sum dugdi eingilskt. Tað var Hanus heima í Túni uttan av Toftum.

Hanus hevði verið á út-róðri saman við øðrum svínoringum, og hann fór um borð á Oleariu. Tað var hann, sum bar svínoring-

unum boðini um sorgar-leikin. Sjálvur metti hann, at hetta var eftir klokkan fyra seinnapartin. Hann greiddi trolaramonnum frá, at einki sjúkrahús og eingin lækni var har. Eftir áheitan frá skiparanum fylgdi Hanus við yvir til Klaksvíkar. Tað mátti ganga skjótt, tí Jógvan var stak illa komin.

Í sjórættinum greiddi Hanus frá, at hann einki óregluligt legði til merkis,

tá teir sigldu til Klaksvíkar. Sýslumaðurin og lækni komu umborð, og Jógvan fór á sjúkrahúsið, áðrenn teir sigldu til Havnar, har sjórætturin varð settur dag-in eftir.